

Akademie výtvarných umění v Praze
Studijní program Výtvarná umění
Ateliér figurálního sochařství a medaile/ škola Vojtěcha Míči

Diplomová práce

RODINA

FAMILY

Vypracovala: Tereza Bušková Krninská

Vedoucí diplomové práce: doc. ak.soch. Vojtěch Míča

Oponent diplomové práce: ak.arch. David Vávra

Akademický rok 2020/2021

Od roku 2015 můj svět postupně prostoupily a obohatily tři světy dětské. Náš první potomek přišel na svět v průběhu mých studií na AVU a již tehdy, ve 3. ročníku figurálního sochařství to bylo mé stěžejní téma. Postupem času jsme se mohli těšit ze dvou synů a jedné dcery. Téma dětí mne doprovází i k diplomové práci.

V roce 2017 jsem studium přerušila v pátém ročníku. Měla jsem čas popřemýšlet nad diplomovou prací, ale jak se ukázalo, až když jsem doopravdy byla v diplomantském ročníku a začala jsem na závěrečné práci pracovat, objevovaly se konkrétní skicy a modely. Má prvotní vize byla "oltář" nebo "modla". Reliéfy tří dětí na dřevěných deskách. Od tohoto tématu jsem ale upustila, jelikož mi došlo, že ač jsem to myslela v dobrém, na oltářích bývají především zobrazování svatých. Svaté naše děti jsou, ale v jiném slova smyslu. Přemýšlela jsem dál, na jaké téma svou pozornost zaměřím. Zprvu převládaly každodenní rituály, především koupání. Je to jedna z mála chvil, kdy děti vydrží na jednom místě, hrají si s vodou, zkoušejí její fyzikální vlastnosti, jak rychle teče voda z kelímku do vany bez překážky, jak rychle s překážkou v podobě sourozenecké hlavy. Zkusila jsem tento okamžik zachytit v reliéfu. Pracovala jsem většinou večer, poté co děti usnuly. Nešlo to ale tak jednoduše a pravidelně a začala na mne padat touha diplomovou práci jednou provždy nechat v minulosti. Nestalo se tomu tak díky velké podpoře vedoucích mého atelieru, mé velké rodiny, mého muže a v neposlední řadě motivací mojí mladší sestry Anny, se kterou diplomuji stejný rok ve stejném atelieru. Řekla jsem si, že to zvládnou, ale ne na úkor mé rodiny. Jelikož všechna práce probíhala doma u stolu v kuchyni, nebo obývací, v lockdownu, se zvědavými dětmi, řekla jsem si, že je do své práce zapojím. Dala jsem dětem štětce a barvy a nechala je reliéf vybarvit. Že bychom spolu zkusili reliéfní verzi omalovánky. Děti to k mému i jejich nadšení bavilo. Reliéf dostal jiný výraz - veselejší. Děti se barev nebojí a to je to, co já trochu u sebe postrádám. Po této barevné stránce je pro mne velkou inspirací americký malíř Cy Twombly, pro kterého jsou charakteristické velké formáty plátna s barevnou svobodou abstrakce. Záměrně vyjadřoval něco nejasného a nevysvětlitelného, tak jako se zdá dospělým nejasná malba dětí. Přitom děti přesně ví, co malují a neostýchají se dát zažitým věcem jiný tvar, vzhled, barvu. V průběhu diplomové práce jsem se seznámila s dílem Markéty Korečkové, která rovněž zapojuje svoji dceru do své sochařské práce a její tvorba je mi sympatická jak sochařsky, tak i konceptem, například malování glazurou na autorčina díla.

Zkusila jsem také naopak já vstupovat dětem do jejich maleb. Jako vizuální odlišení jsem volila kresbu tužkou oproti dětským tahům barevného štětce. Při těchto vstupech se mi vybavila vzpomínka na street artistu Banksyho, já sice nepracuji na ulici, neupozorňuji na politická témata, ale snažila jsem se podobným způsobem se vkreslit do již hotového obrázku. A třeba trochu doplnit danou situaci, dle mého pocitu, jakou roli by v obrázku hrály naše děti. Po různých zkouškách jak kresebných, tak reliéfních, jsem se dostala ke ztvárnění dětí, které jsou ve tvůrčím, malířském procesu. Byl to pro mne velký, nový impulz, který jsem chtěla mít v životním měřítku v co nejbližší době před očima. Tři figurální reliéfy, které kreslím, jsem umístila na zeď dvora našeho domu. Dala jsem dětem do ruky barevné křídly a děti tvořily scénu, podklad, atmosféru. Mělo to své kouzlo místa, místa opravdového, kde je reálný život. U tohoto výjevu jsem zůstala a snažila jej vyobrazit znovu v rozdílu materiálu odolnějšího a podkladu přenosného. Podklad jsem chtěla mobilní, abych mohla reliéf přemístit do výstavních prostor. Zvolila jsem sádrokartonovou desku, kterou jsme společně s dětmi pomalovali. U této desky je jen trochu zrádné, že reaguje na vlhkost ovzduší, ale dá se s tím pracovat a počítat. Po té jsem měla vizi černé tabule, na kterou se bude smět malovat křídou i přes figury a budou omyvatelné a znovu aplikovatelné barvou křídly. Konečná fáze tří figur je tedy z epoxidu, kterému nevadí voda. Reliéfy doprovází série kreseb, kdy jsem hledala momenty z dětského světa.

Pojetí diplomové práce se třemi dětmi mne posunulo k větší svobodě a vnímání uměleckého světa. Ještě jsem se ale nedostala do fáze, kdy dítě usedne ke stolu, má před sebou vodovky, štětec a papír a za 30 vteřin vznikne okulibé dílo. Těžko se člověku vrací do jeho kreativity, kterou měl ve čtyřech letech. Do té lehkosti, kdy například tělo nemá konkrétní formu, ale má duševní, barevný obsah. Celá diplomová práce pro mne byla opravdovou školou, kdy se člověk učí od těch nejmenších, přitom nejpřirozenějších bytostí. Začala jsem konečně víc chápat duchovní stránku umění. Když jsem pracovala na skice reliéfu tří dětských obličejů, přišel ke mně můj tříletý syn, nakreslil si nad hlavu čtverec pravil, teď jsem krásný mami. A byla to pravda.

